

רב המכר #1 של ה - New York Times

אבי חימנז

אחור שתלכור אותי

"אף אחת לא כותבת סיפורי אהבה
מצחיקים, מרגשים ומעצימים
כמו אבי חימנז.
היא פשוט כל הזמן
מתעלה על עצמה."
אמילי הנרי

אבי חימנו

אמור שתזכור אותי

מאנגלית: תם פררו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אבי הימנו
אמור שתזכור אותי

Abby Jimenez
SAY YOU'LL REMEMBER ME
Book #1

עריכה: ענבל כהן-זיליאני
הגהה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

Copyright © 2025. SAY YOU'LL REMEMBER ME by Abby Jimenez
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, an imprint of
Hachette Book Group, Inc., New York, NY, USA. All rights reserved
Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | 2026 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-20-0 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

דבר הסופרת

אף על פי שכל הספרים שלי הם ספרי רומנטיקה קומיים, בסיפור הזה בכל זאת עלולים להיות נושאים שיהוו טריגרים לאחדים מהקוראים. אם, לדעתכם, אזהרות טריגר הן ספוילרים ואתם לא זקוקים להן, בבקשה דלגו על הפסקה הבאה ועברו ישירות לסיפור. הספר הזה מכיל תיאורים מפורטים של דמות בשלבים מתקדמים של מחלת הדמנציה. יש בו אזכורים של בן זוג בוגדני של אחת מדמויות המשנה, ושל התעללות נפשית ופיזית בילדים שקרתה בעבר. אזכורים של התעללות, התאכזרות, הזנחה ומוות של חיה. באחת הסצנות נשקפת סכנה לכלב. (הכלב לא מת. הכלב של הדמות הראשית אף פעם לא ימות.) מוות פתאומי שלא מתרחש בין דפי הספר של דמות משנית עם מחלת לב.

מוקדש ללילה.
לעולם לא נשכח אותך.

פרק 1

אקטבייר

"מה אמרת שאת רוצה לעשות?" שאלתי.

האישה המבוגרת עמדה מצידו השני של שולחן הבדיקות כשהכלב שלה ביננו. הוא העביר את מבטו בין הפנים שלי ושלה, כאילו הוא הבין כל מילה. לטובתו, קיוויתי מאוד שהוא לא הבין כלום.

"אני רוצה להרדים אותו," היא אמרה.

"הוא בריא," עניתי.

"אני יודעת," היא אמרה והסתכלה עליו בעגמומיות. "אימא

שלי טיפלה בו מאוד יפה לפני שהיא נפטרה."

"אז למה?"

היא נאנחה בדרמטיות. "זה מה שהיא רצתה. היא לא רצתה שהוא יצטרך לחיות את שארית חייו בלעדיה. הוא יתגעגע אליה יותר מדי."

"הוא יכול להיקשר למישהו אחר."

היא נענעה בראשה. "אני לא חושבת. הוא זקן מדי."

"הוא בן ארבע."

היא הסתכלה לי בעיניים כאילו היא עומדת להתווכח איתי

על קופון שפג תוקפו. "תראה," היא אמרה. "אני אדבר איתך ישר ולעניין. באתי הנה בתור פשרה. בעלי רצה לקחת אותו ליער ולירות בו כדי לחסוך לנו את שלוש מאות הדולר האלה. אמרתי לו שזה לא אנושי ושאימא הייתה רוצה שהמוות שלו יהיה קל, ובגלל זה אנחנו פה. אבל אם אתה לא מוכן לעשות את זה, הוא יעשה את זה בעצמו – והוא לא צלף מי יודע מה. יכול להיות שהוא יצטרך לירות יותר מפעם אחת."

תליתי בה מבט חלול. זאת בדיוק הסיבה ששנאתי בני אדם. הם החיות הגרועות ביותר בעולם. הכלב הרים אליי זוג עיניים עצובות. "הרדמה עולה ארבע מאות," אמרתי ביובש.

שיקרתי. היא עלתה שלוש מאות דולר. בשביל כל אחד מלבדה. היא הסכימה למחיר ואני לקחתי את הכלב ועשיתי מה שהייתי צריך לעשות.

כעבור שעה, ישבתי בחדר האחורי ותיעדתי את הביקור, עצבני יותר מהרגיל בגלל מה שקרה.

טינה, אחת הטכנאיות הווטרינריות שלי, עמדה שם והסתכלה עליי בעצבנות כשזרועותיה שלובות.

"מה?" שאלתי בלי להרים את העיניים.

"אתה יודע מה."

נעצתי בה מבט חד.

"מה אני אמורה לתת לה כשהיא תחזור לקחת את האפר שלו?"

היא שאלה והיטתה את הראש הצידה.

"יש לך קמין?" שאלתי.

"לא."

"גריל פחמים?"

היא העוותה את פניה במחשבה. "נראה לי שהוא עובד על גז." מגי, הטכנאית השנייה, פתחה את הארונית והכניסה אליה תיקייה. "לא שרפנו את הכלב המאומץ שהוא שלא שרד? הסן ברנרד המעורב?" היא אמרה. "אנחנו יכולים לתת לה את האפר שלו."

"בסדר", אמרתי. "אבל תנו לה חצי. זה יותר מדי." טינה גירדה מתחת לסנטר של הכלב הבכלל לא מת. "איך תקרא לו?" היא שאלה.

"אין לי מושג", מלמלתי וקמתי מהכיסא. הראש שלי התחיל לכאוב. חרקתי שיניים. "אני צריך שתספרי אותו", אמרתי. "תעשי לו תספורת של שנאוצר או משהו. תגרמי לו להיראות שונה." "אבל הוא כל כך חמוד ופרוותי!" אמרה טינה. לכדתי את המבטים של שתיהן. "לא נראה לי שאני צריך להזכיר לך שאני עלול לאבד את הרישיון בגלל מה שעשיתי הרגע." טינה הסתכלה עליי בהערצה. "אנחנו יודעות. אתה כזה גיבור." מגי נשכה את השפה והנהנה. הן חייכו אליי. קרנו מאושר, למען האמת. זה רק הרגיז אותי עוד יותר.

"אל תצלמו את הכלב הזה", אמרתי. "אל תעלו אותו לרשתות החברתיות. אל תקראו לו בשם שלו. אסור לכן להגיד על זה מילה לאף אחד."

"אנחנו ניקח את זה לקבר", אמרה טינה ושילבה את ידיה מעל לליבה.

"אני מוכנה לשקר בשבילך בבית המשפט", אמרה מגי. "עם יד על התנ"ך והכול."

טינה הנהנה בהזדהות.

"אני יודעת שאתה לא אוהב לשמוע את זה," אמרה מגי. "אבל אתה באמת אחד האנשים הכי טובים שאני מכירה, דוקטור ראש. זה כבוד לעבוד אצלך."

קימטתי את המצח בתגובה למחמאה. לא אהבתי חנופה או שבחים.

אבל אהבתי כלבים. אהבתי את כל בעלי החיים, אבל כלבים במיוחד. לא היינו ראויים להם – והיו אנשים שהיו ראויים להם עוד פחות מהשאר.

"יש לך עוד מטופל בחדר שש," אמרה מגי. "ואלוהים יברך אותך, דוקטור ראש."

נעצתי בה עוד מבט יבש ואז הרמתי את הטאבלט שהיא נתנה לי כשיצאתי מהחדר. הן חייכו אליי.

הן בחיים לא יגלו לאף אחד. הייתי מוכן להפקיד את חיי בידיהן של חברות הצוות שלי – או, במקרה הזה, את הרישיון שלי. אבל כל המחמאות ממש לא היו הכרחיות.

נכנסתי לחדר מספר שש כשאני קורא את הגיליון הרפואי. המטופל היה חתול נטוש שנמצא כמה שעות קודם לכן בערמה של בולי עצים.

"אני דוקטור ראש," מלמלתי כשנכנסתי בלי להרים עיניים. ניגשתי אל הכיור כדי לשטוף את ידיי. סגרתי את הברז, לקחתי מגבת נייר והסתובבתי אל האישה שישבה שם וניצוץ של הפתעה היכה בי כשראיתי אותה.

היא הייתה יפהפייה. בגילי, כבת עשרים ושמונה או תשע. שיער ארוך שחור, עיניים חומות. קימורים.

היא החזיקה את החתלתול בתוך החזייה שלה. הוא התכרבל במחשוף וישן, הסנטר שלו מונח בפתח החולצה.

"היי, דוקטור," היא אמרה וקמה ממקומה. "ככה רגע, אני רק אוציא אותה. נראה לי שזאת היא? אני לא ממש יודעת מה לחפש כשאני בודקת חתלתולים פרוותיים."

היא שלפה את הגוש הצמרירי החום־לבן והניחה אותה על השולחן בינינו. החתולה גררה.

גם אני כנראה הייתי מגרגר אילו הייתי שם בפנים.

כחכחתי בגרון והתחלתי לבדוק אותה.

"חמישה שבועות בערך," אמרתי בשקט.

החניכיים של החתלתולה נראו בריאות וורודות, עיניה היו צלולות. היא הייתה בתת־משקל. בלי פרעושים. בדקתי את האוזניים. קרצית אוזן, אבל המצב לא היה נורא. מיששתי את הבטן. כופפתי לה את הרגליים והעברתי את אצבעותיי במורד עמוד השדרה בחיפוש אחרי משהו חריג.

האישה הסתכלה עליי. לא יכולתי להסביר למה, אבל הרגשתי

מודע לעצמי במיוחד.

שום דבר לא גרם לי להרגיש ככה.

אבל משום מה, מבטה גרם לי לתהות אם התגלחתי הבוקר. יכולתי להריח את החתלתולה. אותו ניחוח שנדף מהאישה נדף גם ממנה. פרחוני.

"את מתכוונת להשאיר אותה אצלך?" שאלתי.

היא נשענה על שולחן הבדיקות. "כלומר, כן. אסור לסרב למערכת חלוקת החתולים."

זווית הפה שלי התרוממה קלות.

"בדקת מסביב?" שאלתי כשהאזנתי לריאות של החתולה.
 "וידאת שאין באזור עוד גורים?"

"כן. רק היא הייתה שם." היא הסתכלה עליי מבעד לריסיה
 הכהים וחייכה.

ליבי האיץ. אלוהים, היא הייתה משגעת. התאמצתי להתנהג
 כאילו לא שמתי לב.

תליתי את הסתוסקופ מסביב לצוואר ועברתי למדוד את חום
 הגוף של החתולה בניסיון להתנהג כאילו המבט שלה לא משפיע
 עליי.

כשהרמתי את הזנב, קפאתי.

הרמתי גבות אל האישה והיא החזירה לי מבט. "מה?"

"אני רוצה לעשות לך בדיקת דימות."

כעבור חצי שעה, סיימתי עם כל הסריקות וניגשתי לספר לה את
 החדשות הרעות.

"יש לה מום מולד", אמרתי. "זה נקרא 'איטמות פי הטבעת'. זה

כשהרקטום ופי הטבעת לא מפותחים לגמרי."

היא מצמצה לעברי ואז אל החתלתולה שחזרה אל החולצה

שלה. "סליחה. מה?"

"אין לה פי טבעת או רקטום מתפקדים."

היא נעצה בי מבט. "אתה אומר לי שלחתולה הזאת אין חור

תחת."

"זה מה שאני אומר."

היא הוציאה את החתולה מהחזייה והרימה לה את הזנב. עיניי

נפערו. במקום בו אמור היה להיות פי הטבעת היה רק מעגל עור

קטן וקירח, עם פתח שבקושי עלה על גודל של סיכה. קל לפספס

את זה, אם לא מסתכלים ישירות על האזור.

"אבל... היא עושה קקי," היא אמרה. "היא השתמשה בארגז החול."

"היא פיתחה פיסטולה רקטווגינלית. היא מעבירה צואה דרך הפות. יש לה טפילים בקיבה, אז היציאות שלה מימיות. זאת כנראה הסיבה היחידה שהיא שרדה עד עכשיו. יש ניתוח שעשוי לתקן את המצב. אני לא מבצע אותו. היא תצטרך ללכת למומחה, לכירורג וטרינרי מוסמך."

היא הנהנה. "אוי-קיי. כמה זה עולה?" היא שאלה.

"בין חמישה לעשרת אלפים דולר."

הלסת שלה נשמטה.

"ההמלצה שלי היא להרדים אותה," אמרתי.

היא נעצה מבט ברצפה לרגע ואז החזירה אותו אליי. "אבל..."

אבל היא שמחה. היא תינוקת שמחה. אני לא מרדימה אותה."

"מיס – סליחה, איך קוראים לך?" שאלתי.

"סמנתה. דיאז."

"מיס דיאז, אחד משני דברים יקרה פה. או שתהיה לה חסימה

והיא תסבול ותמות. או שהיא תחטוף זיהום, ואז היא תסבול

ותמות. אפילו עם הניתוח, הפרוגנוזה לא מזהירה, במקרה הטוב.

היא תזדקק לטיפול מסביב לשעון עד שהיא תחלים –

"אני עובדת מהבית. אני יכולה לעשות את זה."

"בדרך כלל ישנם עוד סיבוכים שידרשו השקעה כספית נוספת.

אם את לא יכולה או לא מעוניינת להזמין לה את ההליך הכירורגי,

אני ממליץ מאוד על הרדמה."

היא חיבקה את החתלתולה אל החזה שלה. "אני לא יכולה."

"אז את מעוניינת בהפניה לכירורג?"

"אין לי סכומים כאלה. יש עמותה שיכולה לעזור?"

"זאת עונת החתלתולים", אמרתי. "העמותות מוצפות. והן יכולות להציל מאה חתולים בסכום שתצטרכי להציל את החתולה הזאת, אם זה בכלל יעזור. את בהחלט יכולה ליצור קשר עם כמה מהן, אבל לדעתי הסיכויים שהם יוכלו לעזור לך קלושים. אני ממליץ להרדים אותה", אמרתי שוב. "מיד. לפני שיכאב לה. יש לך עוד שאלות בשבילי? אם לא, אני יכול לתת לך קצת זמן להיפרד." היא נעצה בי מבט. "אני לא מרדימה את החתולה הזאת." יכול להיות שהעצבנות שהציפה אותי באותו רגע הייתה מוגזמת. אולי זה פשוט היה סופו של יום קשה ושל שבוע ארוך מאוד וכבר הייתי מתוסכל מכל עניין הכלב מקודם, אבל לא יכולתי לרסן את הרגוז שלי.

שילבתי את זרועותי. "למה באת עד לפה וביקשת את עצתי אם את לא מתכוונת לקבל אותה?"

היא מצמצה לעברי. "בטוח יש אפשרויות אחרות –"

"אין. מה את מתכוונת לעשות?"

"אני... אני לא יודעת..."

"אז את בוחרת לתת לה לסבול. הבנתי."

היא בהתה בי בתדהמה. זה לא הזיז לי.

כבר ראיתי כל סוג של רשע אנושי שקיים נכנס בדלתות המקום הזה, אבל מעל לכול נמאס לי מהאנוכיות ומהטיפשות הכללית שהייתי עד להן על בסיס יומיומי. את החיות שאמורות להיות, הם רוצים להרדים, את החיות שיסבלו, רוצים להשאיר בחיים. הם מזניחים ומתעללים בהן, לא מעקרים או מסרסים, אז המקלטים מלאים עד אפס מקום, הם זורקים אותן לרחוב, מתעייפים מהאחריות ונוטשים אותן. טיפשות שנובעת מכוונות טובות היא עדיין טיפשות. היא מתכוונת להאריך את הסבל של החיה הזאת.

שנאתי את זה ומשום מה גם שנאתי את העובדה שזה פגם בדעתי עליה. נראה לי שזה מה שהכי הפריע לי.

"עוד משהו?" שאלתי. "או שסיימנו?"

אש הבזיקה בעיניה. "מישהו אמר לך פעם שהיחס שלך למטופלים טעון שיפור?"

"כן, למעשה," אמרתי, מזדקף מעל לשולחן הבריקות. "תודיעי לי כשהיא תפסיק לאכול, הבטן שלה תתנפח והסבל שלה סוף-סוף יאפשר לך לקבל את ההחלטות הקשות שמתלוות לבעלות על חיות מחמד."

יצאתי מהחדר.

היא יצאה בעקבותיי.

"מה גורם לך לחשוב שאני לא יכולה לגייס את הכסף הזה?" היא אמרה אל הגב שלי.

נשפתי בבוז. "הטבע האנושי?" אמרתי ונתתי למגי פעורת העיניים את הטאבלט בדרכי אל המשרד.

"בני אדם טובים מטבעם," היא אמרה לי. "הם רוצים לעזור." הסתובבתי ונעצתי בה מבט מצמית. "אנשים הם חארות מטבעם."

"כן?" היא אמרה. "טוב, אז גם אתה חרא."

היא עמדה שם, לחייה ורודות והראש של החתלתולה מציץ מתוך המחשוף שלה. סקסית.

אני לא יודע למה חשבתי דווקא את זה באותו רגע, אבל 'סקסית' היה המידע היחיד שהצלחתי לעבד.

"נשמע לי הגיוני," אמרתי.

ואז נכנסתי למשרד שלי וסגרתי את הדלת.

פרק 2

סמנתה

"באמת עשית את זה, ג'נבה אמרה.

"שום דבר לא מדרבן אותי כמו אנשים שאומרים לי שאני לא יכולה לעשות משהו."

אחותי צחקה.

עברו ארבעה ימים מאז הביקור אצל ד"ר שמוק. קמפיין מימון ההמונים גייס כמעט תשעת אלפים דולר.

פוטר שיחקה בסלון עם הכדור המצלצל שקניתי לה. היא חבטה בו ואז רדפה אחריו לאורך הרצפה וזינקה עליו. חייכתי אליה בדרכי לספה.

"ידעת שזה יהיה ויראלי?" היא שאלה.

משכתי בכתפיי. "אני לא תמיד יודעת אם משהו שאני עושה יהיה ויראלי. אבל בערך. גורה מתוקה שצריכה עזרה, קריאה ברורה להתגייס למטרה, סיסמה קליטה."

"פוטר צריכה צינור קקה' זאת באמת הברקה..."

"זאת העבודה שלי." צנחתי על הספה עם כוס קפה קר.

"אני מקווה שהוא יראה את זה," היא אמרה.

"גם אני מקווה. שמוק. ואת יודעת מה הכי גרוע?"

"מה?"

"הוא היה, כאילו, ממש פאקינג שווה. וכשהוא היה מגעיל אליי, הוא רק נהיה עוד יותר שווה. למה אני כזאת?"
שמעתי את ג'נבה מקרקשת בכלים. "השארת לו ביקורת גרועה?"

משכתי שמיכה דקה מעל לברכיים שלי. "לא. בכנות? בחרתי בו כי היו לו דירוגים ממש טובים. הביקורות אפילו מזהירות שהוא מבריק ועצבני, איזה לוחש חיות מצוברח או משהו כזה."
"אנחנו באמת אוהבות גבר עצבני," היא אמרה בהיסח דעת.
"זאת אומרת, אני יכולה להבין את הסיבות שלו, אבל הוא לא היה חייב להיות מגעיל. אני אף פעם לא מבינה למה גברים לבנים עצבניים כל כך. כאילו, אנחנו חיים בעולם פטריארכלי. אתם המעמד הכי פריוילגי על פני כדור הארץ. אתם לא הולכים אל המכונית שלכם עם המפתחות בין האצבעות כמו וולברין ואף אחד לא פוגע בזכויות שלכם על הגוף שלכם, מה נסגר עם מצבי הרוח הגרועים?"
"איך הוא נראה?" היא שאלה.

"כמו ריסנדר מסדרת חצר של ורדים וקוצים, אם הוא היה אמיתי," אמרתי והכנסתי את הקש בין השיניים.
"לא..."

"נשבעת באלוהים. חכי, אני אחפש אותו בגוגל, נראה אם אפשר למצוא תמונה."
"למצוא תמונה."

העברתי אותה לרמקול, הקלדתי אקסבייר ראש וטרינריה בשורת החיפוש והקלקתי על 'תמונות'.
מיד מצאתי תמונה שלו מחזיק פרס מאתר 'הארגון האמריקאי לרפואה וטרינרית'. הוא זכה בפרס לפני שנה על כמות אדירה של שעות התנדבות עם חיות.

הוא נראה עצבני, כאילו הוא לא רצה להיות שם. נאה, אבל בהחלט בן ערובה, בלי ספק.

"בבקשה", אמרתי, ושלחתי לה צילום מסך.

לגמתי מהקפה בזמן שחיכיתי שהיא תראה אותה.

"אוו, כן..." היא אמרה.

"זה יהיה פספוס ענק אם הוא לא יסתובב עם כנפי עטלף

וקעקועים תואמים בהאלוין", אמרתי.

"את חושבת שהוא לפחות מחייך לכלבים?"

"רוב הסיכויים שלא."

"התכונה הרעילה שלי היא שאני חושבת שאני יכולה לשנות

אותו", היא אמרה.

"חחח. התכונה הרעילה שלי היא שלא אכפת לי אם אני יכולה

לשנות אותו."

היא צחקה.

יכולתי לשמוע את אימא נכנסת לחדר ברקע.

"תמסרי לה ד"ש", אמרתי.

"סמנתה מוסרת ד"ש."

"מי?" שמעתי את אימא אומרת.

"סמנתה, ג'נבה אמרה שוב.

דממה השתררה על הקו. אימא לא מסרה לי דרישת שלום

בחזרה.

הסתכלתי על פוטר וניסיתי להשקיט את הרגשות שזה עורר בי.

"מה שלומה?" שאלתי.

"בסדר." אחר כך היא פנתה אל אימא, "אני מכינה לך ארוחת

ערב. אנחנו אוכלות פסטה. לא, את לא צריכה לעזור, אני מסתדרת."

הכנסתי יד מתחת לספה והוצאתי את המחשב הנייד כדי

לבדוק את סטטוס התרומות של פוטר. זה היה מקור הסרטונין העיקרי שלי השבוע. זה והחתלתולה. אבל מבחינתי, פרויקט מימון ההמונים היה סיפור הצלחה בן כמה חלקים. בזכותו אוכל להציל את התינוקת שלי, הוא חידש את האמונה שלי באנושות, שהייתה לא קטנה ממילא, והוא גם הוכיח שד"ר שמוק טעה, עובדה שהסבה לי אושר קטנוני משהו, אבל גם זה אושר, ככלות הכול.

נכנסתי לעמוד וחייכתי. כבר כמעט עשרת אלפים. הייתי קרובה כל כך ליעד, כבר הרגשתי נוח לקבוע לה את הניתוח. ובדיוק ברגע הנכון. בעוד שישה שבועות אהיה בדרך לקליפורניה ואצטרך להביא אתי את פוטר, אז עדיף שהיא תחלים כמה שיותר מוקדם.

"אני מתרגשת להראות לך את הבית," אמרה ג'נבה. "עשינו הרבה שיפוצים."

שמעתי את אימא שוב.

"אנחנו אוכלים פסטה, אימא," אמרה ג'נבה. "כן, אני מכינה לך ארוחת ערב. לא, שבי, את לא צריכה לעזור, אני מסתדרת." הרחקתי את הטלפון מהפה כאילו היא תוכל לשמוע את הבעת הפנים שלי. ואז, במקום לתת לגוש בגרון שלי לגדול, רעננתי את עמוד התרומות.

מישהו הרגע תרם חמש מאות דולר.

הזדקפתי מייד.

רוב האנשים תרמו עשרים וחמישה דולר. אולי חמישים. קיבלתי כמה תרומות של מאה דולר. אבל לא משהו בסדר גודל כזה. הסתכלתי על השם והעיניים שלי נפערו. ג'נבה כנראה שמעה אותי נשנקת. "מה?" היא שאלה.

"הוטרניר הרגזן, "נשפתי חלושות. "הוא הרגע תרם המון כסף לפרויקט המימון שלי. "
"באמת?"
"כן!"
קראתי את ההערה שהוא צירף. זאת הייתה המילה החביבה עליי: צדקת.

פרק 3

אקסבייר

"זה נראה נורא," אמרתי.

טינה משכה בכתפיה. "אמרת לי שאתה רוצה שהוא ייראה

שונה. הוא נראה שונה."

הכלב שלי הרים אליי מבט שמח כשהוא מתהדר בתספורת הכי מגוחכת שראיתי מימי. היה לו זקן של שנאוצר והרגליים שלו היו מגולחות כמו רגליים של פודל. הוא היה ממש נבוך, אם משהו כזה היה מזיז לו.

נשפתי ארוכות. מכוער עדיף על מת, אני מניח.

"עדיין אין לך שם בשבילו?" היא שאלה.

"לא. אני מחכה לשם שידבר אליי," אמרתי.

עבר מעל לחודש מאז שהוא "מת". הגברת כבר הגיעה ואספה את האפר של כלב הסן ברנרד לפני שבועות. הנחתי שלא תהיה לה סיבה לחזור לקליניקה, אז הבאתי את הכלב לעבודה כדי שהוא לא יישאר לבד בבית. לכן הוא היה צריך תספורת, כדי שיוכל לצאת מהבית – והוא נזקק גם לשם חדש. עד כה קראתי לו בשם הישן שלו, אבל זאת לא הייתה אופציה טובה אם רציתי שהוא יסתובב בציבור.

"אז אתה בטוח משאיר אותו אצלך?" שאלה טינה.
 "נראה לי שאני חייב. זה לא כאילו אני יכול לפרסם אותו באתר
 של כלבים לאימוץ."
 "אף אחד מהחברים שלך לא יכול לאמץ אותו?"
 "לא."
 היא גירדה מאחורי האוזן שלו. "הוא כלב טוב."
 "כולם כלבים טובים," רטנתה.
 הבטן שלי קרקרה. הסתכלתי על השעון. שתיים. שוב עברתי
 במקום לצאת להפסקת צהריים.
 הייתי הרופא היחיד במרפאה שלי. אם אחד המטופלים נזקק
 לביקור ברגע האחרון, העדפתי לא לשלוח אותו לחדר מיון וטרינרי
 אלא אם לא הייתה לי ברירה. משמע שלא תמיד יכולתי לצאת
 להפסקות – למעשה, רוב הימים לא יצאתי להפסקות.
 טינה כנראה קראה את מחשבותיי. "הבאנו לך קצת אנצ'לדות
 עוף. הן במקרר."
 "תודה," אמרתי.
 הן תמיד האכילו אותי. זה קרה כל כך הרבה עד שהתחלתי
 לשלם להן על המצרכים.
 פתחתי את המחשב הנייד כדי לענות לאימיילים בזמן שהכלב
 התיישב לידי והניח את הסנטר על הירך שלי.
 "אז, אתה יוצא עם כריס לדבר ההוא הערב, נכון?" שאלה טינה
 ונשענה על המשקוף.
 "זאת התוכנית," אמרתי בלי להרים את המבט.
 "הוא עדיין פנוי?"
 "למיטב ידיעתי." כריס, מייק, ג'סי, בקה – אלה היו החברים
 הכי טובים שלי, כמעט בני משפחה.

"תשאל אותו אם הוא רוצה להכיר את אחותי," היא אמרה. "היא נפרדה לא מזמן ממדריך הנוער הנוצרי ההוא."
"כריס עסוק מדי בשביל דייטים," אמרתי כשעברתי ברפרוף על אימייל לגבי מרפאת חיסונים לחיות רחוב. "ואני עסוק מדי בשביל להתעסק בדברים כאלה."

"מה עם מייק?" היא המשיכה בלי היסוס. "בעצם, הוא כנראה שרירי מדי. אני לא בטוחה אם זה ימצא חן בעיניה. חבל שג'סי לא פנוי, הוא היה יכול להיות מושלם. שניהם עובדים בפנינסים, אתה יודע? אבל כריס רוקח, גם זה ממש טוב. והוא גם אוהב לקרוא, והיא אוהבת לקרוא. אני בטוחה שהם יסתדרו, כדאי לך לשאול אותו."

לא היה לי מושג איך הנשים האלה הצליחו ללקט כל כך הרבה מידע על החברים שלי מתוך הפעמים המעטות שבהן הם ביקרו פה והמידע המוגבל שסיפקתי להן.

מגי התפרצה פנימה מהדלת האחורית. "דוקטור ראש!" היא התנשפה. "הגברת ההיא פה!" היא סיננה בלחש.
מצמצתי אליה. "איזו גברת?"
עיניה נפערו. "זאת עם החתולה שאין לה חור תחת."
התאבנתי. סמנתה.

אחרי ששלחתי לה את התרומה ההיא לפני חודש, קיבלתי בתשובה אימייל תודה גנרי – לא שציפיתי למשהו מעבר לזה. לא תרמתי בתקווה שהיא תיצור איתי קשר, תרמתי כדי לעזור לה ובתור התנצלות. אבל עבר כל כך הרבה זמן...
"מה היא רוצה?" שאלתי.

"בדיקה?" אמרה מגי. "היא אומרת שהיא עומדת לטוס עם החתולה והיא צריכה אישור בריאותי וחומר מרדים."

למה היא באה אליי?

שחזרתי את המפגש בינינו שוב ושוב בששת השבועות האחרונים. לא יכולתי להפסיק.

התנהגתי לא יפה. היחס שלי היה לא מקצועי ולא לעניין. תוצר של תשישות ועייפות כללית מהתמודדות עם בני אדם אחרים, אבל כיפרתי על המעשים שלי, ובדרך כלל זה כל מה שהייתי צריך לעשות כדי להמשיך הלאה.

אבל המקרה הזה לא עזב אותי ולא ידעתי למה.

לא. בעצם ידעתי למה. בגללה.

בדרך כלל, לא הזיז לי מה אנשים אומרים על האישיות שלי. הייתי בן אדם יבש. מאז ומתמיד. הייתה לה כל זכות להגיד לי את מה שהיא אמרה ולקרוא לי בכינוי ההוא. היא אפילו לא הייתה הראשונה. אבל משום מה כשהיא אמרה את זה, זה פגע בנקודה רגישה. העובדה שאכזבתי אותה הפריעה לי.

האירוע גרם לי לעבוד על עצמי יותר בשבועות האחרונים בניסיון להיות עדין יותר לאנשים. הרגשתי כאילו היא איכשהו תדע אם אתרגז על מישהו ותתאכזב ממני, ולא משנה כמה זה היה מגוחך, זה בכל זאת מה שעשיתי.

ועכשיו היא הגיעה לכאן.

הלכתי לשירותים כדי לבדוק את מצב השיער שלי. ואז כעסתי על עצמי שבדקתי את מצב השיער שלי, כי היא לא באה הנה להסתכל עליי, היא באה כדי שאני אבדוק את החתולה שלה. יצאתי וצעדתי לאורך המסדרון, נחוש לגמור עם זה, אבל מייד חזרתי לאחור. "באיזה חדר היא?"

מגי חיכתה לי במסדרון. "שתים."

המשכתי ללכת. ואז חזרתי.

"טאבלט, אמרתי.

מגי עמדה שם וחיכה אליי, מרימה את הטאבלט כאילו ידעה שאחזור. צמצמתי לעברה את העיניים, לקחתי אותו ויצאתי לדרך. שוב.

כשפתחתי את הדלת של חדר מספר שתיים, סמנתה חיכתה בדיוק במקום בו היא חיכתה בפעם הקודמת, כשהחתולה שוב בתוך החולצה שלה.

"שלום, דוקטור ראש," היא אמרה ביובש.

היא הייתה יפהפייה. אפילו יותר מהפעם הקודמת.

"מיס דיאז," אמרתי בשקט.

ניגשתי אל הכיור לשטוף ידיים, בעיקר כדי להרוויח עוד זמן לפני שאצטרך לדבר איתה.

כשהסתובבתי בחזרה אליה, היא חיכה אליי. "תרצה לראות את חור התחת של החתולה שלי?"

פלטתי נחרת צחוק. ואז הזדקפתי וזרקתי את מגבת הנייר לפח. "אני אכן רוצה לראות אותו, למען האמת."

היא שלפה את החתולה מתוך החזייה ומסרה לי אותה.

הנחתי אותה על שולחן הבדיקות והרמתי לה את הזנב. ואז הרמתי את הגבות. "חור התחת הזה נראה מצוין."

"נכווין?" היא חיכה מאוון לאוזן.

הייתי צריך להתאמץ כדי לשמור על ארשת פנים רצינית.

"המנתח אמר שהמום הזה זניח יותר ממה שחשבנו," היא אמרה כשהיא הסתכלה עליי בודק את פוטר. "היא עברה את הניתוח בהצלחה, אין לה בעיות בשליטה על הסוגרים או שום דבר אחר. "תנועות המעיים שלה סדירות?" שאלתי ומיששתי לה את הבטן.

"כן."

"כמה פעמים ביום?"

"שתיים או שלוש," היא אמרה.

"איך היציאות שלה נראות?"

"הבאתי לך תמונה כי היה לי ברור שתרצה לראות אותן."

היא הוציאה את הטלפון, העבירה עליו אצבע והושיטה לי אותו. הנהנתי בכובד ראש. "מושלם."
הרגשתי אותה מסתכלת עליי כשבדקתי לחתלתולה את השיניים והעיניים.

החתולה שוב הדיפה ניחוח של בושם. והוא שוב מצא חן בעיניי. היא החזירה את הטלפון לתיק היד ונשענה על הקיר. "אני מקבלת את ההתנצלות שלך, דרך אגב," היא אמרה.
הרמתי אליה מבט מהיר. "טעיתי. אני יכול להודות כשאני טועה. לא הערכת את האנשים באינטרנט נכונה."
"לא, לא הערכת אותי נכונה או את העובדה שאני יכולה להיות ממש מצחיקה, וזה עוד יותר גרוע."

היא הוציאה ממני חיוך קטן.

שלפתי סטטוסקופ והאזנתי ללב ולריאות של פוטר.
"גייסת יותר כסף ממה שהיית צריכה," אמרתי. "מה עשית עם

השאר?"

"תרמתי הכול לעמותת גורי החתולים של מינסוטה."

כרכתי את הסטטוסקופ מסביב לצוואר. זה מצא חן בעיניי.

"מצבה טוב, לדעתי," אמרתי. "אני יכול לתת לה אישור לטוס.

אני אתן לך משהו לנסיעה."

"תודה."

ואז היא חיכתה ונעצה בי מבט שכמו אמר, נו?

היא צדקה במאה אחוז.

"רוצה לצאת לדייט?" שאלתי.

"בהחלט," היא אמרה בלי לחשוב על זה בכלל. "אבל הוא חייב

להיות הערב. אני נוסעת מחר."

"לאסוף אותך או שניפגש איפשרה?" שאלתי.

"תאסוף אותי."

"שש וחצי?"

"נשמע טוב," היא אמרה. "המספר שלי בגליון של פוטר."

החזרתי לה את החתולה, לקחתי את הצהרת הבריאות של חברת

התעופה שהיא הביאה לי למלא ויצאתי מהחדר.

טינה הייתה בחדר האחורי. "היא צריכה מרשם לגבפנטין

ותעודת חיסונים. אני אמלא את הצהרת הבריאות לפני שאצא."

דיברתי עם טינה, אבל הסתכלתי על הטאבלט וחיפשתי את

המספר של סמנתה.

"הו אלוהים, הוא מחייך," היא אמרה.

מייד הרמתי את הראש. "מה?"

היא הסתכלה עליי בעיניים גדולות. "אתה מחייך."

"הוא באמת מחייך." פיה של מגי היה פעור. "זה בגללה? היא

מוצאת חן בעיניך?"

הן לא נתנו לי הזדמנות לענות. טינה נשנקה והתחילה לקפץ.

"היא מוצאת חן בעיניו!"

"מספיק. לא, היא לא."

מגי סובבה את האצבע שלה באוויר. "כזוון היא כזוון! אנחנו

יודעות שכן."

נעצתי בשתייהן מבטים יבשים. ואז הסתובבתי, נכנסתי למשרד

שלי וסגרתי את הדלת. עמדתי מול השולחן והעברתי יד על הפה.

הרגשתי אשם כי אמרתי שהיא לא מוצאת חן בעיניי. זה לא היה נכון.

יצאתי מהמשרד.

"היא כן מוצאת חן בעיניי. אנחנו יוצאים לדרייט הערב. אני לא רוצה לשמוע עוד מילה על זה, זה לא סיפור גדול."

אבל זה דווקא היה סיפור גדול, מתברר. הן התחילו לצוות. "זה לא הדרייט הראשון שלי," התגוננתי.

"אה, אנחנו יודעות," אמרה מגי, שקרנה מאושר. "אבל הדרייט הזה שונה."

"למה?"

"היא קראה לך חרא."

פלטתי נחרה.

"בדרך כלל הייתי אומרת לך לא להיות מפחיד ורציני כל כך, אבל נראה לי שזה עושה לה את זה," טינה אמרה.

"תודה, אבל אני לא צריך את העצה שלך. אין לי שום בעיה למצוא נשים שיצאו איתי," אמרתי.

באמת לא הייתה לי בעיה. אני לא מבין למה הן התרגשו כל כך. "אתה יוצא לדרייטים עם סוג מאוד מסוים של נשים," אמרה מגי.

"מה את אומרת," אמרתי, בכלל לא משועשע.

"אתה תמיד יוצא עם בנות לחוצות," אמרה מגי. "לכולן יש תארים מאוניברסיטאות יוקרתיות, בגדים מושלמים ואפס חוש הומור. אתה אינטנסיבי ורציני והיא תמיד עצבנית ומקלידה משהו

בטלפון שלה בכעס כי היא מנכ"לית או עורכת דין או משהו עם

פקעת ממש הדוקה בשיער –

"כן! הפקעת!" אמרה טינה. "תמיד יש להן פקעת!"

"לאחרונה לא הייתה פקעת," אמרתי, מרוגז.

"לא. אבל הייתה לה אנרגיה של פקעת," אמרה טינה.
"אתה צריך מישהי שתתוכח איתך," אמרה מגי. "ותעזור לך
להשתחרר קצת."

"מישהי נחמדה, אבל לא, כאילו, נחמדה מדי," טינה אמרה.
"אתה מפחיד מדי בשביל מישהי נחמדה מדי."
נשפתי בבוז. "אני לא מפחיד."
שתייהן שלחו לי את מבטי האווז, כמה חמוד שאתה מאמין
בזה שלהן.

"אתה לא מחייך הרבה, מתוק," אמרה מגי.
"ואתה גם גבוה מאוד," אמרה טינה. "אתה לא יכול להזדעף
ולהיות גבוה. זה מאיים."
"לאן אתה לוקח אותה?" שאלה מגי.

"זה צריך להיות מקום ציבורי," אמרה טינה. "אתה גדול וזעפן
מדי בשביל לקחת אותה למקום מבודד בדייט הראשון."
נעצתי בה מבט. "הפנים שלי באמת עד כדי כך בעייתיות?"
שתייהן שאפו מבעד לשיניים.

"בערך?" אמרה טינה. "כלומר, תיאורטית, זה בסדר? אם זה
היה רומן רומנטי, אתה היית דמות של ערפד אלפא," אמרה טינה
כבדרך אגב. "זה דבר ממש טוב."

"איש זאב," מגי תיקנה אותה. "הוא נוהם די הרבה."
"איש זאב," אמרתי ביובש.
"לא..." טינה אמרה למגי, לא לי. היא השתתקה בדרמטיות.
"ריסנד."

מגי נשנקה. "כזןן! כי הוא קר ונאה ונראה מסוכן."
"הוא אפילו דומה לו. כאילו, אם ריס היה אנושי?" אמרה טינה.
"הו אלוהים, לגמרי," אמרה מגי.

הן המשיכו לדבר על זה ואני צפיתי בהן, לא משועשע בכלל. "בזמן ששתיכן מחליטות איזו מפלצת דמיונית אני, אני אחזור לעבודה." נעצתי בהן מבט נוקב. "יהיה נחמד אם גם אתן תחזרו לעבודה בשלב כלשהו."

הן המשיכו בשלהן, מדברות על פיות עם כנפי עטלף. חזרתי אל המשרד לפני שהן יוכלו לשאול אותי עוד משהו והתחלתי להטיל ספק במקום שתכננתי לקחת אליו את סמנתה. אבל זה לא עזר. אז הטלתי ספק בספקות שלי. בדרך כלל יכולתי לקבל החלטות במהירות ובביטחון, והן בדרך כלל היו ההחלטות הנכונות. אבל משום מה, במקרה הזה, לא הייתי בטוח.

אני לא יודע למה, אבל הרגשתי כאילו יש לי הזדמנות אחת ויחידה עם סמנתה. וההזדמנות הזאת נראה לי חשובה. אולי כי הדייט הזה היה הזדמנות שנייה בפני עצמו?

ומה זאת אומרת, אני לא מחייך? אני כן מחייך. הבטתי אל השולחן, אל התמונה שמגי מסגרה, של שלושתנו בפתיחה החגיגית של המרפאה לפני שנתיים. זה היה אחר הימים המאושרים ביותר בחיי.

אויקיי, אולי אני באמת לא מחייך. אני צריך לעבוד על זה. נשפתי דרך האף. ואז התקשרתי לחברה של ג'סי, בקה. היא ענתה בצלצול השני. על פי רעשי הרקע, היא הזמינה אוכל באשנב דרייב-אין – קול מעומעם אמר לה להמשיך עד החלון.

"אקסבייר?"

"הי. אני יכול לשאול אותך שאלה?"

"כן, מה קורה?"

"אני מאיים?"

היא השתתקה לרגע.

"הלו?" אמרתי.

"אני מנסה למצוא את הדרך הכי נחמדה לענות לך."

עיסיתי את הרקות.

"אתה מאוד גבוה, ואתה לא מחייך הרבה," היא אמרה. "אתה

עושה רושם של בן אדם די עצבני. בעצם, נראה לי שאתה באמת

בן אדם די עצבני."

עצמתי את העיניים בחוזקה.

"למה? יש לך דייט או משהו?" היא שאלה.

עננים קודרים התאספו בתוכי. "כן."

"אתה רוצה את דעתי הכנה?" היא שאלה. "כאילו, הממש כנה?"

כשלא ענית לה, היא המשיכה.

"תהיה עצמך. אם הגעת עד כאן, היא כנראה כבר קלטה איך

אתה מתנהג בדרך כלל. ואתה לא מפחיד ברגע שלומדים להכיר

אותך."

"נהדר. תודה."

"אני רצינית. אתה לא. אתה לא כריזמטי. או מקסים או מוחצן

או כפי או –

"אויקיי, הבנתי."

"לא, תן לי לסיים. אתה דברים אחרים. אפשר לסמוך עליך

ואתה נאמן. אתה יציב וחרוץ ואדיב. אתה תמיד עושה את הדבר

הנכון ויש לך יושרה בכמויות. אלה הדברים שחשובים באמת."

התרככתי קצת.

"אף פעם לא היה לך אכפת מה אנשים אחרים חושבים עליך,"

היא אמרה. "זה בטח דייט רציני."

לא הגבתי.

"חכה שנייה, אני צריכה לשלם על הקפה שלי."
"זה כל מה שאני צריך. תודה על המשוב," אמרתי.
"אין על מה."

"אל תספרי למייק או כריס שהתקשרתי אלייך," אמרתי. "או
לג'סי."

"אורי'י, אני לא אספר להם, מבטיחה. פשוט תדגיש את וייב
הגיבור הרומנטי הלוהט שיש לך. תאמץ את הריסנד הפנימי שלך."
בטח. לא היה לי מושג על מה היא מדברת. כנראה יהיה כדאי
לחפש את השם שלו בגוגל, מאחר שזאת הייתה הפעם השנייה
ששמעתי אותו בעשר הדקות האחרונות.

"בהצלחה," היא שרה את המילה.

ניתקתי והסתכלתי על התמונה שעל הקיר. אני לא אזייף את זה.
אני אתנהג בטבעיות.

ואקווה שזה מה שמצא חן בעיניה בי.

פרק 4

סמנתה

"אני יוצאת איתו לדייט."

ג'נבה נשנקה. "עם הוטרנר? איך זה קרה?"

"הוא הזמין אותי בבדיקה האחרונה של פוטר."

עברתי על הריסים עוד פעם אחת עם מברשת המסקרה ועשיתי צעד לאחור כדי להסתכל על עצמי במראה שבחדר האמבטיה. לא רע, בהתחשב בהתראה הקצרה. לבשתי שמלת קיץ ונעלתי סנדלים. היו לי משקפי שמש בתיק היד וכובע שבדרך כלל חבשתי לים. לא ידעתי כמה "בחוץ" נהיה.

"סיימת לארוז?" היא שאלה. "יש לך זמן לזה?"

"ארזתי הכול. לא נשאר לי שום דבר לעשות הערב. ולמען

האמת, הייתי צריכה את הסחת הדעת הזאת."

"לאן הוא לוקח אותך?"

חיפשתי את השפתון האהוב עליי. "אני לא יודעת. הוא שאל אותי אם אני אוהבת סירות. לא רציתי לשאול יותר מדי שאלות. הריגוש שבלא־נודע די מוצא חן בעיניי."

"כן, טוב, הריגוש שבלא־נודע עוד יגרום לך להירצח. תשלחי לי הודעה כשתגיעי לאן שאת הולכת. הוא אוסף אותך?" היא שאלה.

"כן. חשבתי שיהיה נחמד לחסוך את הכסף שהייתי מוציאה על מונית."

"אלוהים. זה כאילו בחיים לא ראית סדרת דוקו־פשע."
 מצמצתי בשפתיי. "את יודעת, יש לי אינסטינקטים די טובים לגבי אנשים. אני חושבת שמגיע לי קצת יותר קרדיט."
 פוטר חייכה את הפנים שלה ברגלי והרמתי אותה על הכיור.
 "טוב, כל עוד לא תהפכי לנעדרת, אני מתרגשת מזה שאראה אותך מחר," אמרה ג'נבה.
 "ואימא?"

היא השתתקה לרגע. "אני חושבת שיהיה בסדר ברגע שהיא תראה אותך."

עוד שתיקה. "כן."
 אבל שתינו ידענו שרוב הסיכויים שלא יהיה בסדר. המצב לא בסדר כבר די הרבה זמן.

אימא שלנו חלתה בדמנציה. היא בת חמישים וארבע בלבד. זה התחיל לפני כמה שנים, כשהיא התקשתה להתרכז אחרי פגיעת ראש קלה. היא חשבה שפשוט לוקח לה קצת יותר זמן להחלים מזעזוע המוח, או שזה היה ערפול מוחי, אחד מתסמיני גיל המעבר. אבל אז זה הסלים לדברים אחרים. היא חזרה על אותן שאלות, הלכה לאיבוד – התנגשה עם המכונית בעץ דקל מחוץ לסופרמרקט בפסדינה כי היא התבלבלה בין הדרושות.

ועכשיו היא כבר לא ידעה איך קוראים לי.
 זה מה שדרבן אותי להגיע לקליפורניה השבוע.
 קיוויתי שהמצב ישתפר כשאבוא. עברו כמעט שמונה חודשים מאז שהייתי בבית, אז היא לא ראתה את הפנים שלי. אולי זאת

הסיבה? אולי פשוט היה חסר לה ההקשר – אולי היא הייתה צריכה להיות איתי באותו חדר, ואז הכול יחזור אליה.

לפחות, זה מה שג'נבה ואני קיווינו שיקרה.

"איך זה לגור בבית של סבתא?"

"מוזר," היא אמרה. "אבל בריידן והולדן אוהבים את הבית."

"זה באמת בית יפה," אמרתי וליטפתי את החתלתולה שלי.

"מצאת את התכשיטים?"

"אפילו לא אחד מהם. חיפשתי במשך שבועות. הצעתי לבנים

חמישה דולר אם הם ימצאו משהו."

"הם בכלל מחפשים?" שאלתי.

היא נשפה בבוז. "לא. אולי כדאי להציע להם כסף לרובלוקס

במקום. אולי זה יחדש את תחושת הבהילות שלהם."

אימא איבדה את כל תכשיטי המשפחה בחודשים לפני שג'נבה

עברה לגור שם. טבעת הנישואים והמשכית העתיקה של סבתא-

רבא, צמיד היהלומים שאבא נתן לה לאחד מימי ההולדת שלה,

עגילי היהלום שלה, טבעת האירוסים, טבעת הנישואים – זיכרונות

ללא תחליף שהוחבאו במקום כלשהו בבית, והתקווה הכי גדולה

שלנו לקבל אותם בחזרה היו בן אחת-עשרה וכן שתיים-עשרה עם

הפרעות קשב וריכוז. הדבר הראשון שאעשה כשאגיע לשם יהיה

ליזום סבב של 'חפש את המטמון'.

"הלוואי שהייתי קולטת קודם שאני צריכה להחביא אותם,"

ג'נבה אמרה.

"לא ידענו מה שלא ידענו."

קיבעתי את האיפור שלי בתרסיס.

אחותי השתתקה על הקו.

"אני צריכה לספר לך משהו לפני שתגיעי לפה," היא אמרה.

הורדתי את הירד. "אל תגידי לי שחזרת לאקס שלך..."
 "מה? איכס, לא." היא השתתקה. "אסור לי לדבר ככה, הוא
 האבא של התינוקות שלי. אבל לא." יכולתי לתאר לעצמי כמה
 היא התחלחלה מהמחשבה. "אבא היה צריך להתקין מנעולי ביטחון
 לילדים ואזעקות על כל הדלתות," היא אמרה.
 פניי נפלו. "בשביל אימא? היא שוב ברחתה?"
 "כן."

שחררתי נשיפה חדה והתיישבתי על מכסה האסלה הסגור.
 היא עשתה את זה לפני כמה שנים כשהיא ביקרה אותי פה.
 זאת הייתה הפעם הראשונה שהבנו שהמצב הרבה יותר גרוע
 ממה שחשבנו. הייתה לה דלקת בדרכי השתן שלא ידענו עליה,
 שהחמירה את הסימפטומים שלה. היא הייתה מבולבלת ולא ידעה
 איפה היא, אז היא יצאה מהדירה. כמה זרים מצאו אותה בתחנת
 אוטובוס.

היא לא עשתה את זה מאז. אבל עכשיו שהמצב שלה הלך
 והתדרדר, ידענו שזה יקרה. זה היה השלב שבו קורים כל הדברים
 המפחידים. והדברים המסוכנים הלכו וקרו לעיתים יותר ויותר
 תכופות.

"המנעולים עוזרים?" שאלתי.

"בערך. היא מצליחה לפתוח אותם בעצמה, אבל זה לוקח לה
 דקה. רוב הזמן הם מתסכלים אותה והיא פשוט מוותרת, אבל אני
 עדיין צריכה לשים עליה עין כל הזמן."
 "אפשר לשים עליה מכשיר מעקב?"

"היא מורידה הכול. אבא ניסה שרשראות, צמידים. הוא החביא
 תג איתור בנעל שלה אבל היא לא תמיד נועלת נעליים. או את שתי
 הנעליים."

עצמתי את עיניי בחוזקה כשחשבתי על אמי היפהפייה, האלגנטית והצעירה יוצאת מהבית יחפה.

נאנחתי ארוכות. "בקרוב אני אגיע ותוכלו לקחת הפסקה."

קיבלתי הודעה. זה היה אקסבייר, שכתב לי שהוא בחוץ.

"הוא פה," אמרתי. "אני חייבת לזוז."

"תשלחי לי הודעות כל הזמן."

"בסדר."

ניתקתי וישבתי במקום לרגע, רק כדי לקחת את עצמי בידיים. אחרי התקרית בתחנת האוטובוס, בכל פעם שראיתי מודעה על אדם נעדר בחדשות, חשבתי על אימא. משוטטת, הולכת לאיבוד, נפצעת, נחטפת. כאילו היא פעוטה בגוף בוגר וכל הזמן צריך לוודא שהיא לא תהרוג את עצמה בטעות.

ובעיקרון, זה בדיוק מה שהיא הייתה.

אבא עבד. הוא לא היה יכול להישאר איתה בבית כל הזמן. הם עברו לגור עם סבתא כדי שגם היא תוכל לעזור, אבל אז אימא נהייתה יותר מדי גם בשבילה אז גם ג'נבה עברה לגור שם. היו בבית שלושה אנשים מבוגרים ובכל זאת דאגתי שזה לא מספיק כדי להגן עליה. ומוסד טיפולי לא היה אפשרי.

דיברנו על זה בתור משפחה עוד ממש בהתחלה, יחדיו עם אימא, עוד כשהיא הייתה מסוגלת להגיד לנו מה דעתה. החלטנו שלא נכניס אותה לדיור מיוחד לחולי דמנציה.

היא רצתה להיות בבית. אנחנו רצינו שהיא תהיה בבית. רצינו שהיא תהיה עם אנשים שאוהבים אותה, במקום שהיא תזכור כל עוד היא עוד יכולה לזכור. היא גדלה בבית הזה, היא הכירה אותו. הזיכרון לטווח ארוך שלה יהיה הדבר האחרון שייעלם והשהות שלה שם תהיה מקור לנחמה. אז היינו חייבים לגרום

לזה להצליח. היינו חייבים למצוא פתרון. אני הייתי חייבת לעזור למצוא פתרון.

אבל לא יכולתי לחשוב על זה עכשיו. אני אחשוב על זה מחר, כשאראה אותה. כשאהיה שם והכול יהיה מולי. בינתיים, רציתי לשכוח.

קמתי ממושב האסלה, השפרצתי על עצמי בושם ויצאתי לפגוש את הדייט שלי.

כשיצאתי מהבית, ד"ר ראש עמד שם ונראה רציני מאוד, ובידו עציץ סוקולנט קטן.

"הי, " אמרתי כשסובכתי את הגב אל הדלת. "שלום."

הנהנתי אל העציץ שבידיו. "זה בשבילי?"

"רציתי להביא לך פרחים, אבל אמרת שאת יוצאת מהעיר." "אוו. אז במקום זה הבאת לי משהו שיכול לשרוד היעדרויות ארוכות והזנחה? זה ממש מתחשב – וגם לגמרי הולם את כישורי הגינון שלי."

זווית הפה שלו התרוממה מעט.

"את נראית יפה מאוד," הוא אמר, כאילו הוא היה מחויב ליידע אותי בעובדה הזאת. זה היה ממש מצחיק.

אקסבייר היה טיפוס רציני. הוא דיבר בטון ענייני, כמעט עוברתי. קצת קודר.

והוא היה נאה מאוד, בקטע קיצוני.

הוא לבש חולצת כפתורים כחולה כהה עם השרוולים מופשלים עד המרפקים. הוא הסתובב בעיקר בכחול – גם בשתי הפעמים שבהן פגשתי אותו במרפאה הוא לבש מדים כחולים כהים. הוא כנראה ידע שהצבע מדגיש את עיניו. היו לו קשתיות בגוון כחול-

קריסטל. הן קצת הזכירו לי קלידוסקופ. כהות יותר בשוליים ואז צלולות וחיזורות.

הייתי קצת המומה כשראיתי אותו מחוץ לז'קט הוטרניר הלבן ומדי הרופא, אבל זה היה הלם טוב. הוא בהחלט ידע להתלבש. וגם היה לו ריח מדהים.

חכם, מצליח, משגע, טוב עם יצורים קטנים ופגיעים. אלוהים, נשים בטח מתנפלות עליו.

הוא נתן לי את העציץ. "תודה. אני רק אכניס אותו הביתה ואביא את התיק שלי." נדחקתי בחזרה דרך פתח הדלת הצר, שמתי את העציץ במקום שבו פוטר לא תוכל להפיל אותו, לקחתי את תיק היד ויצאתי.

"אז, לאן אנחנו הולכים?" שאלתי והנחתי לו ללוות אותי אל רכב שטח שחור וגדול.

"הפלגה בשקיעה על אגם מינטוקה." הוא פתח את הדלת בשבילי.

"יהיה שם אוכל?" שאלתי כשנכנסתי. "כי אחרת נצטרך לעצור ולקנות לי מילקשייק או משהו."

הוא סגר את דלת הנוסע ונכנס מהצד השני. "יהיה אוכל. ויהיו כלבלבים. זאת הפלגת אימוץ של עמותת החיות של המערב התיכון."

הסתכלתי עליו בתדהמה. "יכול להיות שאתה לוקח אותי לדייט המושלם?"

זוויות עיניו התקמטו בשעשוע כשהוא התניע את הרכב. העברתי מבט על המכונית בזמן שהוא התרחק מהמדרכה. רכב השטח היה נקי. בערך. החלק הקדמי היה בסדר, אבל כשהסתכלתי מעבר לכתפי, המושב האחורי נראה כמו מכונית

להובלת כלבים. והמכונית הזאת כנראה באמת הובילה כלבים. המושבים בשורה השלישית היו שטוחים ובתא המטען היו שני ארגזי חיות גדולים. הוא מתח כיסוי מושבים על שני המושבים האמצעיים, אבל הם היו מכוסים בשערות.

הוא ראה שאני מסתכלת.

"לא הייתה לי הזדמנות לנקות אותו לפני שאספתי אותך. אני עובד עם הרבה חיות רחוב," הוא הסביר.

"אני יודעת, חיפשתי אותך בגוגל," אמרתי. "ראיתי את הפרס שקיבלת."

הוא לא הגיב, אבל שריר הלסת שלו קפץ קלות. תהיתי אם מחמאות מביכות אותו. זה הרושם שקיבלתי. זה טוב. לפחות הוא לא ישתחצן כל הערב על כל ההישגים שלו. כבר הייתי בדייט כזה. הרבה פעמים.

"חם לך?" הוא שאל. "רוצה שאני אכוון את מיזוג האוויר?" הוא היטה את פתח המזגן לכיווני.

"אני בסדר. תודה. אז, תגיד לי, אקסבייר, מה אתה עושה בשביל הכיף?" שאלתי אחת מהשאלות ששמרתי לדייטים ראשונים.

"בשבוע שעבר הזמנתי אנשים למרפאה לעקר ולסרס את החיות שלהם בחינם."

הוא אמר את זה בלי טיפה של אירוניה.

חייכתי אל הצדודית שלו. לא יכולתי לעצור בעצמי. "אני בטוחה שזה היה מתגמל, אבל אני לא בטוחה אם זה נחשב לכיף," אמרתי.

"שמעת על כיף? זה מין דבר כזה שגורם לך לצחוק וליהנות? זה בדרך כלל לא כולל כריתת אשכים."

עכשיו תפסתי אותו. חיוך הפציע על שפתיו וכל הפנים שלו השתנו.

וואו.

איזה דבר יפהפה ומופלא. התמכרתי אליו מייד.
"אני אוהב להתנדב. אני באמת נהנה מזה," הוא אמר. "פעמיים
בשנה אני נוסע צפונה עם החברים שלי. אבל בדרך כלל, אני
עובד." הוא עלה על הכביש המהיר. "אז, במה את עובדת?" הוא
שאל.

"אני מנהלת מדיה חברתית של מותג חרדל," אמרתי. "חרדל
מְרָקל. הם משלמים לי בשביל להתעלל בלקוחות שלהם, בעיקרון."
"נראה לי שאני צריך הסבר מפורט יותר..."

"אוי־קיי. אני עונה לתגובות ברשתות החברתיות בעוקצנות
ושנינות. אני מעצבת גרפיקות," אמרתי. "כותבת את הניוזלטר,
מתכננת קמפיינים שיווקיים. מבצעת אותם ומנהלת את ההערות
וההודעות הפרטיות. זאת העבודה המושלמת בעיניי. אני יכולה
לעבוד מהבית ולהיות באינטרנט כל היום."

"אז יש לך תואר בשיווק?"

"כן. אבל הם לא מלמדים את מה שאני עושה. כלומר, הם
מלמדים קצת, אבל צריך 'לקלוט' אנשים כדי לעשות את זה כמו
שצריך."

"ואת קולטת אנשים?" הוא שאל.

"כן. אי אפשר למכור לאנשים דברים אם לא מבינים אותם."
הוא העיף לעברי מבט. "זה נשמע הגיוני. אתה לא יכול להיות
וטרינר טוב אם אתה לא מבין חיות."

"קשה להבין מטופלים שלא יכולים לדבר?"

"ממש לא. אין להם בעיה לדבר אליי."

חייכתי בתגובה.

כשנכנסנו לחניון שממול לאגם, הוא יצא מהמכונית ופתח לי

את הדלת. אחר כך, כשעצרנו לרגע כדי לחצות את הכביש אל הרציף, הוא הושיט את זרועו לפניי בזמן שבדק שאין מכוניות. "אז, הם עושים את זה כל שנה?" שאלתי כשהגענו למרינה. ידעתי איזו סירה זאת מייד, כי אנשים הובילו כלבים במעלה הרמפה. זאת הייתה יאכטה ענקית.

"זאת השנה השלישית."

הוא צעד לאחור ונתן לי לעלות לפניו.

מזג האוויר היה מושלם. חמים, רוח קלה, השמש זרחה בכל הדרה. זה היה אחד מאותם ימים אידיאליים במינסוטה שמחכים להם כל השנה. הידיעה שאני נוסעת מחר קצת העציבה אותי. תמיד עדיף לברוח ממינסוטה בחורף.

הטלפון שלי רטט באמצע המזח בדרך ליאכטה. "אני מצטערת, אני חייבת לבדוק מי זה," אמרתי וחיטטתי בתיק. זאת הייתה עלולה להיות ג'נבה. רוב הסיכויים שזאת תהיה שיחת ספאם, אבל יכול להיות שזה לגבי אימא, ובשלב הזה אסור לי להתעלם משיחות על אימא.

הוצאתי את המכשיר, ראיתי את המספר של אחותי – ואז חבטתי בטעות ברצועת התיק עם המכשיר, הוא עף לי מהיד ונפל לתוך האגם.

צפיתי באימה כשהוא הסתחרר לו אל המעמקים, ממשיך לצלצל.

"לא..." נשפתי בהלם. "לא, לא, לא, לא, לא!"

אקסבייר הסתכל מסביבי. "מה?"

הנחתי את תיק היד על המזח וירדתי על הברכיים כדי להציץ אל

תוך המים. "הרגע העפתי את הטלפון לאגם."

זה היה הסיוט שלי, תרתי משמע.

כל העולם שלי ירד למצולות. היכולת שלי לעבוד, המונית שאצטרך להזמין לשדה התעופה, כרטיסי המטוס – אפל פֵּי. אפילו לא יכולתי להתקשר לאחותי ולספר לה מה קרה. לא זכרתי את המספר שלה – היא תחשוב שהדייט שלי זרק אותי לתא מטען.

“אני חייבת להוציא אותו”, אמרתי וקמתי.

הוא היה בעומק של שני מטרים, לפחות.

המכשיר נח שם, על הקרקעית החולית, מביט בי מלמטה. המסך עוד דלק והתריע על השיחה הנכנסת בזמן שדגים שחו מסביב. הכול עמד להיכנס למים. השיער, האיפור, השמלה – הכול עמד להירטב. הבד הזה כנראה שקוף. אבל זה לא הזיז לי. הייתי צריכה את הטלפון.

התחלתי לחלוץ את הסנדלים, משלימה עם גורלי.

“לא”, אקסבייר אמר לידי. “אני אביא אותו.”

הסתכלתי עליו וראיתי שהוא כבר משחרר את כפתורי החולצה.

“אני... לא, אתה תירטב לגמרי.”

“זה בסדר”, הוא אמר בנימה שכל כולה סוף פסוק.

ואז הוא פשט מעליו את החולצה והעיניים שלי ירדו אל החזה שלו והתפוצצו לי בראש.

אלוהים.

הוא היה מפוסל.

הרגשתי כאילו אני בפרסומת לבושם לגברים שבה הכול בשחור-לבן ונע בהילוץ איטי. עמדתי שם פעורת עיניים בזמן שהוא סיים להתפשט, בכלל לא מודע להלם שהיכה בי כשראייתי אותו. הוא הוציא את הטלפון והארנק מהכיס והכניס אותם לנעל שלו. כשהוא התכופף, קיבלתי הצצה לגב שהיה שרירי באותה מידה.

מישהו שרק מכיוון היאכטה והוא שלח מבט מרוגז לכיוון החרטום.
ואז הוא קפץ למים.

אני לא חושבת שיכולתי להיות מגורה יותר גם אם הוא היה מציל את התינוק שלי.

כעבור שנייה, הוא הגיח מהמים עם הטלפון שלי בידו, וקריאות שמחה נשמעו מכיוון הסירה.

"תודה רבה," אמרתי כשאני על ברכיי. "אין לך מושג כמה אני מעריכה את זה."

הוא נתן לי את המכשיר. "על לא דבר. אני מקווה שהוא עמיד בפני מים."

"הוא עמיד."

הוא הניד בראשו אל החוף. "אני לא יכול לעלות בחזרה אל המזח מפה, הוא גבוה מדי, אני חייב לשחות בחזרה."

רצתי אל הסירה כדי לבקש מגבת בזמן שהוא עשה את דרכו אל החוף. צוות הבר נתן לי חמישה סמרטוטים נקיים ורצתי במהירות בחזרה אליו כשהוא יצא מתוך האגם.

"תודה," הוא אמר ולקח ממני את המגבות.

"אתה רוצה לחזור הביתה ולהחליף בגדים?" שאלתי.

הוא נענע בראשו וניגב את החזה המרהיב שלו. "לא, אנחנו נפספס את ההפלגה."

"אבל המכנסיים שלך ספוגים במים."

"זה בסדר. זה בדיוק כמו להסתובב בבגד ים רטוב. הם יתייבשו."

כתפיי צנחו ברפיון. "אני מצטערת..."

"אל תצטערי," הוא אמר. "זאת הייתה תאונה."

"נראה טוב, דוקטור ראש!" קראה אישה מהיאכטה מאחוריי ואחריה נשמעו צחקוקים נשיים.

הוא לא נראה משועשע.

הוא נצץ, תרתי משמע. השיער שלו היה סתור, עורו היה שזוף.

שילבתי את זרועותיי. "אוֹ-קיי, אבל אתה לא באמת יכול להאשים אותן, נכון?" אמרתי. "אתה עומד כאן על החוף ונראה כמו תמונות פפראצי של כריס המסורת." הוא פלט נחרת בוז.

"כמה שעות אתה מתאמן?" שאלתי.

"מספיק. אני צריך להיות מסוגל להרים כלב בכל גודל." "כמובן." היטיתי את ראשי. "חשבת שאולי עשיתי את זה רק כדי לנסות להוריד ממך את החולצה?" "יכולת לעשות משהו פחות קיצוני."

צחקתי. הוא היה כל כך מצחיק בלי להתכוון בכלל. שחררתי נשימה עמוקה. "אימא שלי חולה," אמרתי. "אחותי בדיוק התקשרה אליי. היה ממש נחמד מצידך להחזיר לי את הטלפון."

"חזרת אליה?" הוא שאל.

"עדיין לא."

הוא הניד בראשו אל התיק שלי. "תתקשרי אליה." הוא השאיר אותי על החוף והלך להביא את הבגדים שלו מהמזח, ואני עמדתי על החול והתקשרתי לג'נבה. "היי, מה קורה?" אמרתי כשהיא ענתה.

"כלום. רק התקשרתי לבדוק אם את צריכה שיחת חירום שתציל אותך מהדייט הזה."

נשפתי בבוז. "לא, ממש לא. הרגע ראיתי אותו חצי עירום."

"אוווו! ואיך הוא נראה?"

העפתי מבט מעבר לכתף לעברו בזמן שהוא כפתר את החולצה.
 "יש לו אנרגיות של אל יווני," אמרתי. "אני חייבת לנתק."
 "תעשי חייים."

ניתקתי לה וצעדתי אל אמצע המזח. עד שהגעתי אל אקסבייר,
 הוא כבר היה לבוש לגמרי. "הכול בסדר?" הוא שאל.
 "כן. אזעקת שווא."

"יופי. שנלך?" הוא סימן לי לעלות לסירה לפניו.
 ליאכטה היו שתי קומות – למעלה הייתה קבינה עם אזור ישיבה
 סגור בסגנון מסעדה וסיפון חיצוני עם שולחנות וכיסאות. למטה
 היה עוד חדר אוכל עם תאי ישיבה, בר מעץ דובדבן ומזנון בופה.
 מתנדרבים עמדו מסביב לסירה, עם כלבים לאימוץ שהאורחים יכלו
 ללטף.

הוא ידע את השמות של כל הכלבים.
 עוד אורחים המשיכו להגיע, אז הוא לקח אותי אל הבר לשתות
 משהו. הוא הזמין לנו את הקוקטייל הייחודי של האירוע. ה'סולטי
 דוג'. הוא הזמין את שלו בלי אלכוהול.
 "אתה לא שותה?" שאלתי כשנשענתי על הבר.
 "לא."

"למה? אתה שומר על עצמך פיכח?"
 "אני לא אוהב לאבד שליטה. וחוץ מזה, אני מסיע אותך הביתה."
 או.קיי. זה מצא חן בעיניי. "אתה חושב שיאמצו את כולם?"
 שאלתי כשהסתכלתי על כלב מעורב בעל פרווה ארוכה עובר לידנו
 כשהוא קשור ברצועה.

הוא נענע בראשו. "לא. את רובם לא יאמצו, לא כאן. האירוע
 הזה נועד בעיקר לגיוס כספים."
 העברתי מבט על החדר. "כבר התכוונת לבוא לפה הערב?"

"כן."

"ולא היה לך דייט?"

"היה לי דייט," הוא אמר ודחף את המשקה שלי לעברי על פני

הבר. "החבר שלי, כריס."

"ומה קרה לכריס?"

הוא הרים את הכוס שלו. "אמרתי לו שאני צריך את הכרטיס

שלו," הוא אמר אל תוך הכוס.

"ואיך כריס הרגיש כשבעטו אותו מאירועי הערב?"

"הוא חבר טוב מאוד שיודע שלא הייתי מבקש את זה ממנו אם

לא הייתה לי סיבה טובה."

חייכתי. אהבתי להיות סיבה טובה.

"רוצה לשבת בסיפון העליון?" שאלתי. "להתייבש בשמש?"

"בטח."

הוא הוביל אותי בחזרה למעלה ומצאנו מקום ישיבה בחוץ.

מלצרים עם מגשי מתאבנים הסתובבו במקום והוא הביא לי

אחד מכל סוג ודחף את הצלחת לעברי על פני השולחן כמו מנחה

קטנטנה. נשארה רק פטרייה ממולאת אחת והוא הניח אותה לפניי

בלי לשאול בכלל.

ואז ישבנו שם בדממה ולגמנו מהמשקאות שלנו בזמן שהוא

שלח לעברי מבט שאני יכולה לתאר רק כ'מהורהר'.

המבט שלו לא הפריע לי. הסתכלתי עליו בחזרה.

שיערו השחור היה פרוע כשהוא היה רטוב. הוא כל הזמן נאלץ

להבריז אותו לאחור באצבעותיו ברוח הקלה. לסת חזקה וזוויתית.

שכבה עדינה של זיפים.

כל מי שהיה על הסירה הכיר אותו. המתנדבים, וגם הרבה

מהאורחים. לזכותו יאמר שהיה נדמה שהם חיבבו אותו. הם אמרו

לו שלום כשהם עברו לידו, נרגשים בכירור מנוכחותו שם, אף ששפת הגוף שלו לא תאמה את האנרגיה שלהם. הוא חייך, אבל החיוכים שלו לא היו נלהבים במיוחד. הוא לא היה גס רוח, רק מאופק. הוא לא אהב להחציץ את רגשותיו. אלא ריסן אותם בתוכו. סבי המנוח היה כזה. מהורהר ומופנם וחדר־הבחנה וממש לא מאיים, למרות איך שהוא נתפס בעיני אחרים – בדיוק כמו אקסבייר.

אם אקסבייר באמת היה מפחיד כמו שהוא נראה, האנשים האלה לא היו מעזים לשרוק לו כשהוא הוריד את החולצה או לא היו באים במיוחד להגיד לו שלום. הם כבר היו רגילים אליו, חיבבו וכיבדו אותו, והכירו אותו. הוא היה מתחשב. טוב ביחסו לחיות. אולי קצת נרגן, אבל הוא אמר שלדעתו רוב האנשים חארות, אז זאת הסיבה שהוא כזה. הפנים שלו הביעו כעס קל על כל מה ומי שהיה מסביבו, אבל בכל זאת היו לו פנים מצוינות.

גיליתי עליו יותר בחמש הדקות שראיתי אותו מתקשר עם האנשים והכלבים על היאכטה הזאת וצפיתי בו צופה בי, משהייתי מצליחה לגלות עליו אילו היינו יושבים ומדברים בכל מקום אחר. והוא מצא חן בעיניי. הרגשתי קצת מוחמאת שהוא הזמין אותי לכאן.

”מי הייתה החברה האחרונה שלך?” שאלתי.

הוא השקיף על האגם. ”קרולין, עורכת דין לענייני רכישות.”

”וכמה זמן יצאתם?”

”חמישה, אולי שישה חודשים?”

הגשתי את הקשית לשפתיי כשהסירה יצאה לדרך. ”למה

נפרדתם?”

”היא לא אהבה כלבים.”

נחנקתי. "איך קרה שאתה יצאת עם מישהי שלא אוהבת כלבים?"

"היא הייתה טיפוס של חתולים, אז ויתרתי לה."

"אה."

המבט שלו חזר אליי. "מי היה החבר האחרון שלך?" הוא שאל. עיקמתי את השפתיים כשחשבתי על זה. "אני לוקחת את התואר הזה די ברצינות, אז לא היה לי חבר כבר די הרבה זמן. הבחור האחרון שיצאתי איתו בטווח הארוך היה שחקן בייסבול חצי-מקצועני. אוסקר."

"למה נפרדתם?"

"הוא לא אהב חרדל."

הוא צחק וחיך אל בתי האחוזה שחלפנו על פניהם. האוויר היה חמים, אבל הרוח הקלה שנישבה מעל לפני האגם מיתנה את החום. הנוף מהסיפון העליון היה מרהיב.

זה היה הדבר המושלם לעשות היום. אלמלא הוא הציע לי לצאת איתו, הייתי סתם יושבת בדירה שלי ואוכלת מתוך קופסאות טייק-אאוט – בילוי שגם נשמע לי די נחמד, למען האמת. אבל זה...

"אימא שלך בסדר?" הוא שאל, מתפרץ אל מחשבותיי.

הנחתי את המשקה על השולחן ומשכתי באחת מכתפיי. "לא."

אבל לא בגלל זה אחותי התקשרה."

"למה היא התקשרה?"

"היא רצתה לדעת אם אני צריכה שיצילו אותי מהדייט הזה."

"ואת צריכה שיצילו אותך?" הוא שאל.

"אם היו מצילים אותי מהדייט הזה, הייתי רוצה שיצילו אותי

מהמצילים שלי."

הוא נשף בשעשוע מהאף ואני זכיתי לעוד חיוך שהגיע עד לעיניים שלו.

"בן כמה אתה?" שאלתי.

"עשרים ותשע. ואת?"

"עשרים ושמונה. יש לך אחים?"

"לא."

"בני דודים?"

"לא. יש לי קבוצה של חברים טובים," הוא אמר.

"ובמה ההורים שלך עובדים?" שאלתי.

הוא שלח אליי מבט חסר רגש. "אני לא מדבר עם ההורים שלי,"

הוא אמר.

"אה." הרמתי את המשקה שלי. "טוב, גבולות זה דבר חשוב."

הוא לא הגיב.

"במה ההורים שלך עובדים?" הוא שאל.

הסתכלתי על הקרח בכוס שלי. "אבא שלי מנהל אזורי של חברת ריהוט. ואימא שלי..." השתתקתי. איך אני אמורה לענות על השאלה?

לספר לו מי היא הייתה פעם? מי היא עדיין חושבת שהיא כי היא לא זוכרת שהיא כבר לא אותה אישה? לספר לו מי היא עכשיו?

אתם יודעים איך, כשמישהו מת, אנשים רק רוצים לדעת איך זה קרה? איכשהו, הרגע שמוציא אותם מהעולם הזה מעניין יותר מעשורים של חיים והישגים. שנאתי את זה.

לא רציתי שהדמנציה של אימא תגדיר אותה. תסכם את כל מה שהיא עשתה, את המשמעות שלה בעיניי, תצמצם את מי שהיא לכדי לא יותר ממחלה. כי היא הרבה יותר מזה, והיא תמיד תהיה.

"אימא שלי מנכ"לית," אמרתי. "היא מנהלת את חברת אדריכלות הנוף של המשפחה שלי בלוס אנג'לס."
"ואחותך?" הוא שאל.
"מורה לחינוך מיוחד."
מתנדבת עם פיטבול מעורב ניגשה לשולחן.
"זה בוטן," היא אמרה. "הוא אוהב חטיפים ולישון."
רכנתי לעבר הכלב וגירדתי לו מאחורי האוזניים. "גם אני, בוטן.
גם אני." הרמתי את המבט אל הדייט שלי. "יש לו שם חמוד. מי
חושב על השמות שלהם?"
"מי שרוצה," הוא אמר. "כל הכלבלבים בשגר שלו קיבלו שמות
של פיצוחים. אגוז, מקדמיה ושקד."
חייכתי כשהכלב ליקק לי את היד.
"אם פוטר הייתה זכר, הייתי קוראת לו פריזון מייק," אמרתי.
"אני קצת מבואסת שלא יכולתי להשתמש בשם הזה."
המתנדבת עברה לשולחן הבא, ואני נשענתי לאחור בכיסא.
"את טובה עם שמות," הוא אמר.
"אני נהנית לבחור שמות. פעם היה לי לטאה בשם ליזרט
אליזרדבת."
העיניים שלו שוב חייכו.
"איך היית קוראת לכלב בתוכנית להגנת עדים?" הוא שאל.
היטיתי את הראש. "וואו, נשמע רציני. זכר או נקבה?"
"זכר."
"איזה סוג?" שאלתי.
"מעורב. שיער ארוך."
"איזה צבע?"
"חום," הוא אמר.

"אני חושבת על זה... ג'ייק מתוכנית? ככה, כשמישהו ישאל,
 'מאיפה הכלב הזה?' תוכל לענות לו, 'מהתוכנית'."
 הוא נשף בשעשוע. "זה מוצא חן בעיניי." אמר ושלה לי את
 המבט השקט הזה שלו. "את לא מתכוונת לשאול אותי למה הכלב
 נכנס לתוכנית להגנת עדים?"
 "כי הוא מעיד נגד פושע מסוכן, כמובן." אכלתי את הדובדבן
 שהיה לי במשקה ומבטו ירד אל הפה שלי. "יש לך וייבים של ג'ון
 ויק, אקסבייר. כמו דקסטר, אבל של חיות מחמד. יש לי הרגשה
 שלא משנה מה עשית שהכניס את הכלב הזה לתוכנית להגנת
 עדים, עדיין הייתי משחררת אותך בערבות בלי לחשוב פעמיים."
 הוא חייך.
 אחת מחברי צוות האירוע סימנה לנו לרדת לסיפון התחתון.
 "ארוחת הערב מוגשת," היא הכריזה.
 היא הסכלה על אקסבייר רגע אחד יותר מדי. הוא התעלם ממנה.
 טוב, לא ממנה, רק מהעובדה שהיא פלירטטה איתו.
 כל תשומת ליבו הייתה נתונה לי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן